

duir si les activitats no són gratuïtes. b) Les escoles dels pobles petits tenen més dificultats per a planificar activitats extraescolars per falta de medis i de persones idònies. En aquest cas es poden cercar algunes d'aquestes solucions: 1) ajuda del Ministeri a través de l'educació compensatòria, 2) mancomunar-se amb altres escoles petites i també grans per tal que es puguin estalviar recursos i distribuir-se adequadament les persones que ajuden a que les activitats es facin. c) La planificació d'aquestes activitats ha de ser molt realista perquè es poden produir descoratjaments.

Els centres que volen acollir-se a la jornada seguida fins ara han fet les següents passes: a) Tractar el tema al Consell de Direcció. b) Preparar la senzilla pregunta que es farà als pares dels alumnes, anirà acompanyada d'una introducció que explicarà les causes de la voluntat de canviar l'horari. c) S'ha

d'adjuntar una planificació d'activitats que els nins podran fer voluntariament al capvespre. d) Explicar als alumnes les raons del canvi d'horari comentant amb ells les possibles activitats que podran realitzar. e) Enviar als pares la proposta del canvi d'horari. f) Si el resultat és positiu (majoria absoluta) s'enviarà una sol·licitud al Director Provincial indicant els vots positius, negatius i nuls. S'adjuntarà també una programació de les activitats esmentades. Fins ara els Centres que tenen jornada seguida han de fer la sol·licitud cada curs.

Gaspar Nicolau
Inspector d'E.G.B.

**normalització
lingüística
a debat**

Presentació

Amb aquest número monogràfic, PISSARRA ha volgut obrir un debat, el més ample possible, en torn a una Llei que haurà de ser polèmica, al manco en la seva aplicació. La necessitat mateixa d'elaborar una Llei de Normalització Lingüística significa, en realitat, el reconeixement d'una situació anormal.

La discussió que ara encetam no és nova, doncs està en el carrer de temps enrera. I també a les escoles. Tots sabem i coneixem enfrontaments a Claustres i a les aules, dels quals tampoc no se'n escapen les A.P.A.S. La qual cosa és resultat de les diferents posicions que ha adoptat cadascú en el seu àmbit professional, laboral i/o en el seu entorn social i cultural.

A partir d'ara la polèmica estarà més servida que mai. I ningú no en podrà defugir. Caldrà, per tant, participar d'una manera activa en la defensa d'uns drets més elementals i irrenunciables de l'home. El dret d'expressar-se en la llengua que li és pròpia, en la seva llengua. I el deure que tenen els demés de respectar-hi aquest dret, i d'adquirir per si mateixos la defensa de la llengua d'una gent i una terra que els ha acollit. Si volem fer de la nostra una societat moderna tenim ara l'ocasió per a demostrar-ho renunciant a plantetjaments maxi-

malistes i radicalitzats. La realitat social va sempre per davant de les Lleis que la regeixen, i aquí tenim una circumstància més per a comprovar-ho.

PISSARRA ha demanat l'opinió a tota una sèrie d'Institucions, partits polítics i entitats.

Agraïm en primer lloc la col·laboració de les dues Institucions a les que hem demanat l'opinió. La llàstima és que haurien pogut aprofitar l'ocasió per a fer-nos un avanç dels seus propòsits i intencions de un futur, que no un inventari del que han realitzat fins ara.

Dels partits polítics, uns han contestat i altres no. El tema certament era difícil i arriscat. Cadascú jutjarà les raons per les quals han defugit la seva responsabilitat. Ademés de les posicions dels diferents partits que trobareu a les planes que segueixen, PISSARRA demanà les opinions a U.M. i P.D.P. i cap dels dos han dit ni ase ni bèstia. Els de A.P. ens digueren que suscrivien el que digués la Conselleria d'Educació i Cultura del Govern Balear. I els del P.S.M. feien el mateix amb l'opinió que signava el Conseller de Cultura del Consell Insular de Menorca. I PISSARRA respecta la determinació d'ambdós partits polítics, però lamenta veure's privada de la seva opinió, pel que resta de pluralitat a un debat; i més encara pel que significa de confusió de funcions i competències entre partits polítics d'una banda i

càrrecs de govern o institucions de l'altra. Però les coses són como són, i no com nosaltres voldríem.

Dels sindicats només F.E.T.E.-U.G.T. no ens ha remés la seva opinió. I de la resta d'entitats tothom ho ha fet excepte l'Obra Cultural Balear per problemes de Correus.

Hem demanat una valoració a Ignasi Ribas, des de la seva condició d'advocat, sobre la sentència recentment dictada pel Tribunal Constitucional i no la podem publicar en aquest número de PISSARRA, però ho ferem en el proper, donat el temps que s'ha torbat en esser publicada la sentència en el B.O.E.

Per acabar, PISSARRA ha decidit publicar íntegrament la Llei de Normalització lingüística perquè és conscient del servei que pot i ha de fer amb aquest número, i també per la utilitat que aquesta pot tenir per tots els nostres lectors. Dissortadament a la Llei no se li ha donat gaire publicitat i nosaltres intentam salvar aquesta mancança, sempre dins les nostres possibilitats. Desitjam que la nostra temptativa sigui fructífera i serveixi d'exemple a qui correspon.

El debat està servit i només ens cal esperar i desitjar que la Llei de Normalització lingüística sigui el que ha de ser: Una Llei de reconeixement, defensa i respecte del Català. El Castellà ja ho té assegurat.

Editorial

Des del dia 21 de maig de 1986, l'endemà de publicar-se en el *Bulletí Oficial de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears* (B.O.C.A.I.B. n° 15 de 20-V-86), tenim Llei de Normalització Lingüística. Amb cert retràs, no gaire explicable, s'ha produït l'aprovació, publicació i entrada en vigor d'una Llei que les altres Comunitats Autònomes ja tenen des de fa 2 o 3 anys. Malgrat el retard, però, sigui benvinguda aquesta Llei que tan necessària ens era.

L'aprovació de la Llei coincidí, en el temps, amb diverses activitats i actes que aquí es celebraven dins el marc del II Congrés Internacional de la Llengua Catalana, i, realment, aquesta aprovació va passar desapercibuda. Potser no es va saber donar-li el ressò adequat, tot i que l'esdeveniment era prou important.

Ara que ja tenim la Llei, comença la tasca. Intentar i aconseguir normalitzar una situació que des de segles no ho és normal, no és feina de dos dies. De la mateixa manera que intentam democratitzar-nos de cada dia més, i de mica en mica ho anam fent, igualment hem de ser conscients que superar la nostra situació lingüística és una feina que exigeix paciència per a aconseguir-ho i força per a no afluixar gens en la nostra voluntat d'expressar-nos en la llengua que ens és pròpia.

La dificultat està en harmonitzar les llibertats i drets dels individus que integram una societat plural. La Constitució consagra un perpetu conflic-

te i lluita de llibertats enfrontades: llibertat d'educació versus llibertat de càtedra, versus llibertat d'empresa (ideari); el dret a l'honor i la intimitat versus la llibertat d'expressió; el dret a utilitzar la pròpia llengua versus el deure de garantir als castellano-parlants el poder utilitzar "la llengua oficial" de l'Estat en qualsevol lloc i moment.

La dificultat està també, en la poca voluntat d'entendre les "diverses parles dels teus fills", com deia S. Espriu, i en la mentalitat colonitzadora a la qual no es poden sostreure moltes de les persones que cohabitaven amb nosaltres i a la nostra terra.

La dificultat està en les coses que esperem dels nostres polítics, que són molt ràpids a l'hora de prometre i no tant a l'hora de complir. Els interessos polítics haurien d'estar sempre per davall de les exigències del poble i això no és quasi bé mai així. Per això ens hem hagut d'alarmar quan a començament de juliol llegíem a la premsa titulars i notícies que ens preparaven per si de cas els curss proper no s'aplicava la Llei de Normalització als Centres Docents debut a un conflicte de competències entre la Conselleria d'Educació i Cultura i el MEC. Una pura anècdota formal pot impedir que la necessitat social d'una situació normalitzada pugui dur-se a terme. Només de pensar-ho un s'esgarrifa. La realitat seria còmica si no fos patètica, ja que som l'única comunitat autònoma de llengua no castellana que encara no té transferides competències —ni plenes